

Och så, när hjälpen ändtligt till målarångarn hann
Långt borta ibland holmar med båten han förswann.

Dot hämnaden alltid wakar, polisen fann hans spår
Och hur han än sig listar, helt snart man honom når,
Som gamen uppå rostwet man slog på honom ner;
Om ej så klokt man handlat, nog offren blifwit fler.

Snart också man utreder, hwem som man fångat har,
Ty redan, trots sin ungdom, en gammal kund han war.
Hans namn är Filip Nordlund, en ökänd Långholmsgäst,
Som inom fångselmurar, tyckts alltid tristwas bäst.

Obändigt war hans lynne re'n uti barndomsår,
Lösaktig war han alltid — den aldrig wäl det går —
För stöld och wåld och mordbrand han hittills bomrats in
Men intet tämjde honom, styft war och blef hans sinn'.

Tolf stycken bleswo offer för Nordlunds hemska brott.
Sex stycken och kaptenen ha bort med böden gått;
De andra länge swäfwade mellan lif och död
Och mångat hem försänktes i sorg och uti nöd.

Men ändå log han trotsigt och storfröt åt sitt dåd,
Till död man honom dömdde, men han bad ej om nåd;
Det enda han beklaga, det war att han blef störd,
Han önskat att åt böden få lemna större störd.

Nu har han stroffet lidit och låtit lif för lif.
O, mensta, om du kan det, din ömkan honom gif.
Hans blod nu bilan drudit, och snart hans hemska brott
Är blott ett dunkelt minne, en blodig flugga blott.

O, ungdom, tag till wara dig för allt uselt frö,
Som njutningslust och lättja will i ditt hjerta strö;
Ryd upp allt ondt med roten, som snärjer på din stig,
Allt sant, allt godt, allt ädelt förqwäfwet det hos dig.

C.

Eftertryck förbjudes enligt tryckfrihetsförordningen.

(Författarens egendom)